

mendoo

EEN HULPHOND ZONDER DIPLOMA

Door **Wietske Aupers** Fotografie **Frits Blom**

In het bescheiden appartementje van vrouwenopvang Wender waar Merel (39) op dit moment verblijft neemt hond Conan letterlijk en figuurlijk een grote plaats in. Het is een stevig dier, maar lief en vriendelijk tegen bezoekers. Samen met hem zit Merel sinds eind september 2022 op haar huidige stekje, op de vlucht voor haar man. Ze wou hier pas heen nadat ze hoorde dat de hond mee mocht. Daarvoor was ze, samen met Conan, dakloos.

‘Ik had wel een vaste slaapplek, maar overdag was ik zwervende. Ik had ook een plek waar ze meestal wel een cappuccino of een glas water voor mij hadden en een bak water voor Conan. Ik had een ambulante begeleider die Conan naar een dierenpension wou brengen en mij naar de nachtopvang. Dat wou ik niet. Toen kreeg ik een telefoontje van Veilig Thuis, het meldpunt voor huiselijk geweld, dat ik hier terecht kon, met hond. Dat heb ik met beide handen aangegrepen.’

Kinderen uit huis

Haar man heeft haar ongeveer eenentwintig jaar lang vernederd en gekleineerd. ‘Voor we samen kinderen kregen, gooide hij met dingen naar me en hij sloeg me op de rug met de ruggenkrabber en een stekkerbak. Zijn eigen zoon woonde eerst nog bij ons in huis.’ Vier jaar geleden werden de twee kinderen die ze samen hadden gekregen uit huis geplaatst. Dit was vanwege het gedrag van haar man en omdat hun dochter seksueel grensoverschrijdend gedrag vertoonde. ‘Ik deed vrijwilligerswerk bij het Centrum voor Jeugd en Gezin (CJG) en kende daar een hulpverlener. Zij probeerde mij gerust te stellen. Ze zei: “Het hoort bij de leeftijd, het gaat vanzelf over”. Het werd echter steeds erger en heb ik nogmaals om hulp gevraagd bij het CJG. Die schakelden de Raad voor de Kinderbescherming in en de William Schrikker Stichting (WSG), een organisatie voor gezinnen met kinderen die het moeilijk hebben. Kort daarna stond de politie voor mijn deur, samen met WSG. “We gaan je kinderen van school ophalen. Ga je mee om ze op te halen? Dan kan je ze nog bij je houden tot er plek is”. Vervolgens ben ik meegegaan. Beide kinderen zitten nu in een Gezinsvervangend Tehuis. Met de hulpverleners die hen begeleiden kan ik goed opschieten. Mijn dochter wou Conan graag zien. Dat werd geregeld. De volgende keer dat ik daar op bezoek ga mag hij mee.’

De mentale mishandeling heeft mij het meeste pijn gedaan

Mentale mishandeling

Toen de kinderen het huis uit waren stopte de fysieke mishandeling bijna helemaal, maar de vernederingen werden erger. ‘De mentale mishandeling heeft mij het meeste pijn gedaan. Fysieke pijn gaat wel weer weg. Ik heb een paar keer hulp aangeboden gekregen, maar daar durfde ik niet op in te gaan. Er waren natuurlijk ook goede dingen, ik ben niet voor niets met hem getrouwd.’

Kiezen tussen twee kwaden

Merel is al twee keer eerder van huis weggegaan. De eerste keer een paar dagen. De tweede keer langer. Toen de kinderen al weg waren, kwam ze in een opvang in Leek terecht. Daar leerde ze een andere man kennen. Met hem betrok ze toen een huurwoning en heeft ze Conan aangeschaft. ‘Deze man droeg mij op handen, maar hij was zwaar alcoholist en had een kapotte lever.’ Toen bleek dat hij daardoor niet lang meer te leven had, besloot Merel dat zijn ex-vrouw, met wie hij lang samen was geweest, meer voor hem kon betekenen dan zij. Ook bedacht ze dat ze kon kiezen tussen twee kwaden: een trauma doordat ze haar toenmalige man op een dag dood zou aantreffen of de vernederingen van haar eerste man. Ze ging terug naar haar eerste man.

Hulp van Mendoo

Maar uiteindelijk hield ze het toch niet meer uit en ging weg. Ze logeerde eerst bij een bekende, maar na een tijdje botste het en had ze dus geen echt thuis meer. Tot dat telefoontje. ‘Eerst zaten Conan en ik op de crisisopvang. Daar zit je met meerdere vrouwen. Dat was best lastig want er waren ook kinderen, en Conan is een grote hond. En nu hebben we met z’n tweeën een eigen plek.’ Ze is blij dat Conan bij haar mag zijn en blij met de hulp van Mendoo. ‘Ze hebben de eerste week dat ik hier zat al contact met mij opgenomen. Ze hebben gekeken wat voor hond Conan is, of hij vriendelijk is en braaf. Ze hebben gezorgd dat hij gevaccineerd werd en dat ook betaald, en ze hebben geholpen hem in te schrijven bij een dierenkliniek. Toen ze zagen dat ik hem eten en drinken gaf uit pannetjes, hebben ze twee voederbakken voor hem gegeven. Ik kreeg zelfs een zak gratisvoer aangeboden, maar die heb ik afgewezen, omdat ik die niet nodig heb.

‘Mijn kinderen zijn alles voor me, maar Conan ook. Mijn man weet waar ik nu zit. In het begin cirkelde hij vaak om het huis heen. Dat merkte ik aan Conans gedrag en dan bleef ik binnen.’ De hond betekent meer voor haar dan alleen een gevoel van veiligheid. ‘We doen veel samen, bijvoorbeeld een boswandeling. De man met wie ik samen was toen ik Conan kocht, bleef vaak op de bank of in bed hangen. Daar wilde ik niet in meegaan. Toen ik nog bij mijn eerste man was deed ik vrijwilligerswerk, maar toen ik in de opvang in Leek zat, bleef ik soms wel tot 10:00 uur op bed liggen. Sinds ik Conan heb sta ik vroeg op om hem eten en drinken te geven en ik zorg dat hij tijdig wordt uitgelaten, waardoor ik zelf ook de deur uitga. Hij is officieel geen hulphond, maar hij is wel mijn hulphond. En ik houd gewoon van dieren! ♦

De namen Merel en Conan zijn gefingeerd.